

ДѢЙСТВИЕ ТРЕТО.

Рана есенна вечерь наднича прѣзъ порутени прозорци въ запустелия Хаджи Генинъ домъ. Въ кѣщи, съ разтворена врата къмъ трема, стѣнитѣ сѣ изпокъртени; иконостаса клѣмналъ на една страна въ кѣта до камината; огнището, заплѣскано отъ дъждове, опрашено, окъждено. — сега е озрено отъ буенъ огънь, въ жеравата на което е поставено гърне съ нѣщо за варене.

Прѣзъ отворенитѣ врата се мѣрка въ здрача вѣнъ бурения-сьлъ дворъ; чешмата която е прѣсъхнала; а задъ нея въ сръдята на двора се издига грамада камани, нахвърлени безъ редъ.

Вѣтарѣтъ извива надъ куминя; испицѣва подъ ниска стрѣха и се сборличѣва съ безлистни вѣйки въ градината, която почва да се вълнува и шуми страшно, самотно. По-горния кѣтъ на кѣщата се разтракватъ провиснали изпочупени капади по прозорцитѣ и отъ отворенитѣ врата хлуѣва вѣтрѣ къмъ огнището.

I.

Баба Краса. /Като се обръща, надига се да стане/ Ненадухалъ се! /Отива да вратата, затваря ги и пакъ се повръща край огъня. Натрупва дърва и запушва луличка съ тѣтнѣ.

Дълго мълчание.

Далечъ се чува, че черква клѣпе за вечерня.

Баба Краса се кръсти и оборва глава, като че прави молитва. Послѣ пакъ се прѣкрѣстя и съ въздишка произнася:

—Тѣй ли е било нѣкога!

Огъня почва да гасней.

Дълго мълчание.

Вѣтарѣтъ си усиѣва.

Баба Краса. /Стѣква огъня и като запушва луличка, вгедва се прѣзъ куминя и слуша виенето на вѣтара/.

— Ще се развали врѣмето

/Въ това врѣме кукумѣвката се обажда надъ куминя/

— /Надига се и като удря куминя съ дърво гѣлчи/:

хххъ, поразата! Нѣма за тебе пусти гори Тилилейски, ами пакъ си кундисала тукъ.... Едно врѣме мѣука, мѣука до като.... сега